

Sygn. akt V ACa 525/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2017 r.

Sąd Apelacyjny w G. – V Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Zbigniew Koźma (spr.)
Sędziowie:	SA Roman Kowalkowski SA Anna Daniszewska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Magdalena Tobiasz - Ignatowicz

po rozpoznaniu w dniu 14 czerwca 2017 r. w G. na rozprawie

sprawy z powództwa J. C.

przeciwko (...) w Ł.

o ustalenie

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w T.

z dnia 26 kwietnia 2016 r. sygn. akt I C 722/15

oddala apelację.

Na oryginale właściwe podpisy.

Sygn. akt V ACa 525/16

UZASADNIENIE

Powódka J. C. wniosła przeciwko (...)

w Ł. pozew o ustalenie, że pomiędzy powódką a pozwanym nie istnieje stosunek obligacyjny wynikający z umowy kredytowej (...)a także

o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka podała, że w dniu 30 czerwca 1992r.

jej konkubent F. M. zawarł z pozwanym umowę konwersji

i na jej podstawie zaciągnął kredyt. Następnie (...) F. M. zawarł z pozwanym umowę o spłatę zrestrukturyzowanego zadłużenia.

Od tamtego czasu powódka jest traktowana przez pozwanego jako dłużniczka. Prowadzone są wobec niej egzekucje, w ramach których występuje jako współdłużnik obok swojego konkubenta. W 2007r. pozwany wystawił przeciwko F. M. bankowy tytuł egzekucyjny, któremu została nadana klauzula wykonalności i pomimo tego, że tylko przeciwko F. M. taki tytuł wystawiono i tak pozwany traktuje powódkę w tym postępowaniu egzekucyjnym jako swoją dłużniczkę. Powódka podała, że przy zawarciu z pozwanym umowy z 1994r. działała ona jedynie jako pełnomocnik F. M.. W żadnym wypadku nie przystąpiła kumulatywnie do długu. Potwierdza to także w uzasadnieniu wyroku Sąd Apelacyjny w G. w sprawie o sygn. akt I ACa 244/02. Nie przesądza o tym, że jest inaczej fakt, iż powódka sprzedała wraz z konkubentem wspólną nieruchomość celem spłaty zadłużenia. Interes prawny w wytoczeniu niniejszego powództwa powódka uzasadnia faktem prowadzenia wobec niej egzekucji świadczeń wynikających z umowy z 1994r. Jediną możliwą drogą do zaprzestania owej egzekucji jest ustalenie przez sąd sytuacji prawnej powódki.

W odpowiedzi na pozew, pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, powiększonych o 23% stawki podatku VAT.

Motywuując powyższe pozwany stwierdził, iż powódka podpisując wraz z F. M. w/w umowę kredytową z 1994r. działała z pełnym rozeznaniem i wyraziła wolę przyjęcia na siebie zobowiązania, czego dowodem jest podpis powódki pod treścią w/w umowy. Taką interpretację potwierdza treść aktu notarialnego z dnia

12 lipca 1994r., zawierającego pełnomocnictwo udzielone przez powódkę i jej konkubenta. W treści tego pełnomocnictwa powódka oświadczyła, iż zaciągnęła zobowiązania kredytowe oraz że udziela pełnomocnictwa pozwanemu bankowi do sprzedaży posiadanych przez siebie nieruchomości na wypadek problemów z ich spłatą. Pozwany podkreślił w tym kontekście, że akt notarialny stanowi dokument urzędowy korzystający z domniemań przewidzianych w art. 244 kpc. Jego zdaniem powódkę łączy stosunek obligacyjny z pozwanym bankiem.

Strony podtrzymały swoje stanowiska w dalszym toku sprawy.

Wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2016r. Sąd Okręgowy w T. oddalił powództwo (pkt 1), orzekł, iż koszty sądowe, od których była zwolniona powódka ponosi Skarb Państwa (pkt 2) oraz odstąpił od obciążenia powódki obowiązkiem zwrotu pozwanemu poniesionych przez niego kosztów procesu (pkt 3).

Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie ustalił, iż F. M.

jest konkubentem powódki J. C.. Od wielu lat, a konkretnie od 1989r. zaciągnął on w pozwanym banku wiele kredytów. Miał jednak trudności w ich spłacie. Dlatego dnia 30 czerwca 1992r. F. M. oraz pozwany zawarli umowę konwersji na kwotę 1.074.909.200 starych złotych na okres od dnia 30 czerwca 1992r.

do października 1994r. W związku z dalszymi problemami ze spłatą tego kredytu, dnia 30 czerwca 1994r. zawarto umowę o spłatę zrestrukturyzowanego zadłużenia. W jej treści wskazano, iż zawarta jest ona pomiędzy F. M. „(...) zwanym dalej kredytobiorcą reprezentowanym przez: 1. M. F. (...) i 2. C. J. (...) a (...) w Ł. (...)”. W tej umowie strony zgodnie oświadczyły, że Bank udzielił kredytobiorcy kredytu na podstawie umowy kredytowej nr (...) z dnia

30 czerwca 1992r. w kwocie 1.074.909.200 zł z przeznaczeniem na środki produkcji rolnej i że zadłużenie z tego tytułu na dzień zawierania umowy stanowi kwotę 2.041.320.100 zł,

z czego kapitał stanowi kwotę 1.074.909.200 zł, a odsetki stanowią kwotę 966.410.900 zł, z czego odsetki naliczane według stopy podstawowej określonej w umowie kredytowej stanowią kwotę 966.410.900 zł. Ponadto umowa ta zawierała szereg jeszcze innych zapisów. Została ona podpisana zarówno przez F. M., jak i powódkę. Dnia 12 lipca 1994r. przed notariuszem D. S. prowadzącą swoją Kancelarię Notarialną w G. przy ul. (...), J. C.

i F. M. oświadczyli, że (...) zawarli z (...) w Ł. umowę numer (...) dotyczącą spłaty udzielonego im przez ten bank kredytu i w przypadku niewywiązania się przez nich z obowiązków zawartych w tej umowie bankowej udzielają (...)

w Ł. pełnomocnictwa do sprzedaży swoich nieruchomości, w tym J. C. udziału wynoszącego 1/2 część we własności nieruchomości zapisanej w księdze wieczystej

KW nr (...) prowadzonej dla nieruchomości położonej w S., w gminie Ł. o powierzchni 43.45.00 ha osobom, w terminie i na warunkach według uznania pełnomocnika oraz do dokonywania wszelkich czynności ze zbyciem tym związanych, w tym do odbioru ceny. Jednocześnie F. M. i J. C. zrzekli się do dnia 30 czerwca 2002r. prawa odwołania tego pełnomocnictwa. Pozwem z dnia

12 listopada 1998r. J. C. i F. M. wystąpili do Sądu Wojewódzkiego w T. przeciwko (...) w Ł. o ustalenie między innymi, że w umowie o kredyt konwersję zawartej w dniu 30 czerwca 1992r.

w punkcie 7 oprocentowanie kredytu wynosi 5% w stosunku rocznym. Ponadto wnieśli

o ustalenie, że w umowie o spłatę zrestrukturyzowanego zadłużenia zawartej przez strony (...), (...)zadłużenie z tytułu kredytów powodów

na dzień zawarcia tej umowy wynosi 1.128.654.660 zł, z czego kapitał stanowi kwotę 53.745.460 zł. Sprawa została zarejestrowana(...). Wyrokiem

z dnia z 30 lipca 2001r. w sprawie(...)Sąd Okręgowy w T. ustalił, że w umowie o kredyt – konwersję zawartej przez J. C. i F. M. z (...) w Ł. dnia 30 czerwca 1992r. oprocentowanie kredytu w punkcie 7 umowy wynosi 5% w stosunku rocznym. Ponadto Sąd ten ustalił, iż zadłużenie powodów u pozwanego na dzień zawarcia przez strony umowy o spłatę zrestrukturyzowanego zadłużenia na dzień 30 czerwca 1994r. wynosi

131.885,05 zł, z czego zadłużenie główne (kapitał) wynosi 107.490,92 zł, zaś odsetki 24.394,13zł. i oddalił powództwo w pozostałym zakresie. Od tego wyroku apelację złożył zarówno F. M., jak i J. C.. Sąd Apelacyjny w G. wyrokiem z dnia 6 września 2002r. zmienił zaskarżony wyrok w punktach 1 i 2

w odniesieniu do J. C. w ten sposób, że oddalił jej powództwo i oddalił apelację F. M.. W uzasadnieniu tego wyroku Sąd Apelacyjny w G. wskazał, że J. C. nie przystąpiła do zobowiązania F. M.. Fakt, że powódka w dniu 28 października 1993r. i w dniu 31 maja 1994r. podpisała obok F. M. umowy prolongujące spłatę pobranego przez niego kredytu

nie stanowi, że przystąpiła ona do umowy kredytu, bo winno to być wyraźnie oświadczone. W umowie z dnia 30 czerwca 1994r. o spłatę zrestrukturyzowanego zadłużenia, w której strony ustaliły wysokość zadłużenia oraz terminy i raty spłat, również powódka nie oświadczyła, że przyjmuje na siebie wspólnie z powodem

jego zobowiązanie, a wpisana do umowy jako pełnomocnik podpisała ją i podpis

ten należy traktować jako podpis pełnomocnika. Żaden z wniosków o prolongatę

lub restrukturyzację zadłużenia nie jest podpisany przez powódkę. To zdaniem Sądu Apelacyjnego w G. świadczy o tym, że nie czuła się ona współdłużnikiem. F. M. nie spłacił jednej z rat umowy o kredyt restrukturyzacyjny.

W związku z tym (...) w Ł. pismem z dnia 19 listopada 1996r. poinformował go oraz J. C., że w związku z ciągle rosnącym zadłużeniem Zarząd Banku postanowił wypowiedzieć całą umowę kredytową wskazując, że zadłużenie na ten dzień wynosi łącznie 223.764,98 zł i w przypadku braku zapłaty tej kwoty w ciągu 7 dni od otrzymania tego pisma, będzie to jednoznaczne z wystawieniem tytułu wykonawczego na całą kwotę zadłużenia. Wcześniej już inny wierzyciel J. K. wystąpił do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w G. - A. S. z wnioskiem o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko J. C. i F. M. o zapłatę kwoty 10.237,00 zł na podstawie tytułu wykonawczego, tj. wyroku Sądu Rejonowego w G.z dnia 14 czerwca 1996r.

w sprawie (...) opatrzonego klauzulą wykonalności z dnia 17 lipca 1996r. i dołączył ten tytuł wykonawczy. Komornik ten wszczął postępowanie egzekucyjne przeciwko J. C. i F. M., a sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą akt (...) o czym dłużnicy zostali zawiadomieni pismem Komornika z dnia 20 września 1996r. Dnia 12 listopada 1996r. pozwany (...) w Ł. wystawił tytuł wykonawczy nr (...). Z niego wynikało, że podstawą jego wystawienia była jedna przeterminowana rata kredytu zrestrukturyzowanego płatna dnia 30 czerwca 1996r. w kwocie 12.000,00 zł, jako należność główna, a odsetki naliczone do dnia 11 listopada 1996r. wynosiły 67.050, 98 zł, tj. łączne zadłużenie wynosiło 79.050,98 zł. Dalej naliczane odsetki były w wysokości 66% w stosunku rocznym od kwoty 12.000.000 zł z tym, że ich wysokość została potem zmodyfikowana m.in. przez orzeczenie Sądu Okręgowego w T. z dnia 30 lipca 2001r. wydane w sprawie(...). Tytuł ten został skierowany

do egzekucji administracyjnej do Urzędu Skarbowego w G.. Postanowieniem

z dnia 18 lutego 1997r. w sprawie (...) Sąd Rejonowy w G. po rozpoznaniu sprawy egzekucyjnej wskutek zbiegu egzekucji sądowej i administracyjnej orzekł, że Komornik (...)przy Sądzie Rejonowym w G. prowadzić będzie łącznie w trybie egzekucji sądowej egzekucję administracyjną prowadzoną przez Urząd Skarbowy w G. na podstawie tytułu

wykonawczego(...)wystawionego przez (...) w Ł. oraz egzekucję sądową prowadzoną w sprawie (...)i egzekucja ta była prowadzona łącznie pod sygnaturą akt (...). Następnie na skutek śmierci wierzyciela J. K., wstąpili do tego postępowania egzekucyjnego jako wierzyciele jego następcy, tj. K. Ł., I. K., W. K., A. K. obok wierzyciela (...)w Ł. Egzekucję skierowano również do nieruchomości dłużnika nie tylko z wniosku (...), ale też z wniosku pozostałych wierzycieli tj. K. Ł., W. K., A. K. i M. K., która wstąpiła

w miejsce zmarłej I. K.. Postępowanie w sprawie(...)

w części dotyczącej pozwanego (...) jako wierzyciela zostało umorzone mocą postanowienia Sądu Rejonowego w G. wydanego w sprawie(...)z dnia 27 października 2006r. Natomiast dalej toczy się postępowanie egzekucyjne w sprawie o sygn.(...) przeciwko F. M.

i J. C. z wniosku K. Ł., W. K., A. K. i M. K.. Dnia 4 grudnia 2006r. postanowieniem wydanym

w sprawie (...) Sąd Rejonowy w G. oddalił wniosek pozwanego banku o wydanie tytułu wykonawczego zamiast utraconego, podnosząc

w uzasadnieniu że wierzyciel nie wykazał by tytuł wykonawczy z dnia 19 grudnia 1996r.

w ogóle istniał. Tytuł taki nie był przedstawiony ani Naczelnikowi Urzędu Skarbowego (celem egzekucji), ani sądowi celem nadania klauzuli wykonalności, ani sądowi egzekucyjnemu w związku ze zbiegiem egzekucji sądowej i administracyjnej w sprawie

(...). Przeciwko J. C. po 2002r., kiedy Sąd Apelacyjny w G. uznał w wyroku z dnia 6 września 2002r. w sprawie(...)

(...), że powódka nie jest dłużnikiem pozwanego, bo nie przystąpiła do długu, nie toczyło się i nie toczy się już żadne postępowanie egzekucyjne z wniosku pozwanego (...). Powódka nigdy nie złożyła oświadczenia o przystąpieniu do długu F. M.. Natomiast co do jej konkubenta F. M.

po umorzeniu postępowania egzekucyjnego przez Sąd Rejonowy w G., postanowieniem z dnia 27 października 2006r. w sprawie(...) (...) w Ł. dnia 4 maja 2007r. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) na kwotę 90.000 zł należności głównej (kapitał kredytu) wymagalnej od dnia 29 listopada 1996r. oraz na niespłacone odsetki za lata 1999 – do dnia 4 maja 2007r. w wysokości 124.040,09 zł. Łączna kwota zadłużenia (kredyt plus odsetki) wynosiła 214.040,09 zł. Tytułowi temu w dniu 21 maja 2007r. Sąd Rejonowy w G. na wniosek

z wierzyciela (...) w Ł. nadał sądową klauzulę wykonalności.

Na podstawie tego tytułu na wniosek (...)skierowanego do Komornika Sądowego A. S. wszczęto w dniu 16 lipca 2007r. postępowanie egzekucyjne. Egzekucja prowadzona była też z nieruchomości dłużnika. W 2009r. F. M. wniósł pozew o pozbawienie w/w tytułu wykonawczego wykonalności. Prawomocnym wyrokiem z dnia 30 sierpnia 2010r. Sąd Okręgowy w T. w sprawie(...)

(...)pozbawił wykonalności bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) z dnia 4 maja 2007r. wystawiony przez (...) w Ł., zaopatrzoney postanowieniem

z dnia 21 maja 2007r. przez Sąd Rejonowy w G. w sprawie(...)

(...)w klauzulę wykonalności w części, tj. co do kwoty 5.836,40 zł i oddalił powództwo w pozostałej części. Sąd Apelacyjny w G. wyrokiem z dnia 9 lutego 2011r. na skutek apelacji F. M. oddalił jego apelację i stwierdził, że wyrok ten jest prawomocny z dniem 9 lutego 2011r. W 2013r. F. M. wniósł pozew do Sądu Okręgowego w T. o pozbawienie w/w tytułu wykonawczego wykonalności.(...) Wyrokiem

z dnia 26 stycznia 2015r. Sąd Okręgowy w T. w sprawie(...)pozbawił w całości wykonalności bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) z dnia 4 maja 2007r. wystawiony przez (...) w Ł. przeciwko F. M., któremu Sąd Rejonowy w G. postanowieniem z dnia 21 maja 2007r. w sprawie

(...) nadał klauzulę wykonalności. Wyrok uprawomocnił się z dniem 9 marca 2015r. Postanowieniem z dnia 16 lipca 2015r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w G. umorzył postępowanie egzekucyjne toczące się pod sygnaturą akt

(...)wyłącznie przeciwko F. M. na mocy art. 825 pkt 2 kpc.

Powyżej przedstawiony stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu

o dokumenty zgromadzone w sprawie, przesłuchanie stron oraz wybrane karty z akt (...) SR w G.,

(...) SO w T..

W rozważaniach prawnych Sąd Okręgowy uznał, iż roszczenie powódki

nie zasługiwało na uwzględnienie, bowiem nie wykazała ona, że ma interes prawny w wytoczeniu powództwa, jak tego wymaga art. 189 kpc. Sąd ten wskazał, iż w uzasadnieniu pozwu powódka podała, że prowadzona jest wobec niej egzekucja świadczeń wynikających z umowy z 1994r. i jedyną możliwą drogą do zaprzestania owej egzekucji jest ustalenie przez sąd jej sytuacji prawnej. Ciężar ten spoczywał na powódce. Ona jednak w procesie nie przedstawiła żadnych dowodów na potwierdzenie tego, że taka egzekucja wobec niej jest prowadzona z wniosku pozwanego i w oparciu o umowę z dnia 30 czerwca 1994r. Sąd ten badał akta egzekucyjne (...) i stwierdził, że wobec powódki nie toczą się obecnie żadne postępowania egzekucyjne z wniosku pozwanego banku o świadczenie wynikające z umowy z 1994r. Nawet zaś w sytuacji, gdyby toczyło się wobec niej postępowanie egzekucyjne z wniosku pozwanego o świadczenie wynikające z umowy z 1994r., winna ona w pierwszej kolejności złożyć pozew o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności, które jest powództwem o ukształtowanie prawa lub stosunku prawnego. Badanie interesu prawnego na charakter pierwszoplanowy. Skoro powódka nie wykazała go, to już z tej przyczyny powództwo podlegało oddaleniu. Sąd Okręgowy postanowił odstąpić od obciążenia powódki kosztami postępowania znajdując podstawy do zastosowania art. 102 kpc.

Od powyższego wyroku apelację wniosła powódka, zaskarżając go w części, tj. w zakresie jego punktu 1.

Zaskarżonemu wyrokowi powódka zarzuciła naruszenie:

1) przepisu prawa procesowego, tj. art. 189 kpc poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy powódka wykazała interes prawny w żądaniu ustalenia przez sąd nieistnienia stosunku prawnego;

2) przepisu prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 kpc poprzez dokonanie dowolnej oceny zgromadzonych w sprawie materiałów dowodowych, w tym zwłaszcza dokumentów załączonych do pozwu, z których jednoznacznie wynika, iż wobec powódki toczyły się postępowania egzekucyjne również z wniosku (...) w Ł., a co za tym idzie istnieje duże prawdopodobieństwo, iż kolejne mogą być wszczynane;

3) przepisu prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 kpc poprzez nieuwzględnienie przez Sąd I instancji treści wyroku Sądu Apelacyjnego w G. z dnia 6 września 2002r., (...)

Skarżąca domagała się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez ustalenie, iż pomiędzy powódką a pozwanym nie istnieje stosunek obligacyjny wynikający z umowy kredytowej zawartej (...) oraz o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja powódki nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny podziela dokonane przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne i rozważania w zakresie oceny materiału dowodowego oraz podstawy prawnej rozstrzygnięcia, przyjmując je za podstawę także własnego rozstrzygnięcia i odwołuje się do nich bez potrzeby ich powtarzania.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż wbrew odmiennym twierdzeniom prezentowanym przez skarżącą, Sąd I instancji prawidłowo ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy bez przekroczenia granic określonych w przepisie art. 233 § 1 kpc. Wskazać należy, iż skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez Sąd wskazanego art. 233 § 1 kpc wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Natomiast nie jest wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze

(doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 1998r., sygn. akt: II CKN 4/98, niepubl.). Skarżąca, zarzucając Sądowi I instancji naruszenie art. 233 § 1 kpc, nie wykazała żadnych konkretnych zasad lub przepisów, które tenże Sąd naruszył przy ocenie poszczególnych dowodów, z uwagi na co w/w zarzut powódki uznać należy za chybiony.

Jako chybiony uznać również należy zarzut naruszenia przez Sąd I instancji normy art. 189 kpc poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy powódka wykazała interes prawny w żądaniu ustalenia przez sąd nieistnienia stosunku prawnego.

Przede wszystkim wskazać należy, iż podstawową przesłanką do uwzględnienia powództwa o ustalenie z art. 189 kpc jest interes prawny po stronie powoda. Interes prawny zachodzi, jeżeli sam skutek, jaki wywoła uprawomocnienie się wyroku ustalającego, zapewni powodowi ochronę jego prawnie chronionych interesów, czyli definitywnie zakończy spór istniejący lub prewencyjnie zapobiegnie powstaniu takiego sporu w przyszłości. Stosownie do treści przywołanego przepisu powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Przedmiotem ustalenia w drodze powództwa przewidzianego w art. 189 kpc mogą być zatem prawa i stosunki prawne, dla ustalenia których właściwa jest droga procesu cywilnego (np. ustalenie nieważności umowy, ugody sądowej, testamentu). Przesłanką zaś merytoryczną powództwa o ustalenie jest interes prawny, pojmowany jako potrzeba ochrony sfery prawnej powoda, którą może uzyskać przez samo ustalenie stosunku prawnego lub prawa (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2011r., sygn. akt II CSK 568/10, LEX nr 932343). Interes prawny w rozumieniu art. 189 kpc oznacza potrzebę prawną, wynikającą z sytuacji prawnej, w jakiej powód się znajduje. Nie ulega wątpliwości, że interes ten ma dotyczyć szeroko rozumianych praw i stosunków prawnych, może on zatem wynikać z bezpośredniego zagrożenia prawa powódki lub zmierzać do zapobieżenia temu zagrożeniu. Interes prawny występuje również wtedy, gdy istnieje niepewność stanu prawnego lub prawa, mająca charakter obiektywny, a nie stanowi jedynie subiektywnego odczucia powódki. Należy jednak podkreślić, że Sąd dokonując oceny czy po stronie powódki istnieje interes prawny, bierze pod uwagę okoliczności danej sprawy, a także czy w drodze innego powództwa, strona może uzyskać pełną ochronę swoich praw (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2011r., sygn. akt III CSK 127/10, LEX nr 846586, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 22 lipca 2010r., sygn. akt VI ACa 1472/09, LEX nr 785621).

Wbrew odmiennemu zapatrywaniu skarżącej Sąd I instancji prawidłowo przyjął, że powódka nie ma interesu prawnego w ustaleniu objętym żądaniem pozwu.

Podkreślić bowiem należy, iż w uzasadnieniu pozwu powódka podała, że prowadzona jest wobec niej egzekucja świadczeń wynikających z umowy z 1994r. i jedyną możliwą drogą do zaprzestania owej egzekucji jest ustalenie przez sąd jej sytuacji prawnej. Powódka jednak ani w toku postępowania pierwszoinstancyjnego, ani w toku postępowania odwoławczego nie przedstawiła żadnych dowodów na potwierdzenie tego, że taka egzekucja wobec niej jest prowadzona z wniosku pozwanego i w oparciu o umowę z dnia 30 czerwca 1994r. (art. 6 kc a contrario). Również, co należy podkreślić, Sąd I instancji badał akta egzekucyjne o sygn. (...) i stwierdził, że wobec powódki nie toczą się obecnie żadne postępowania egzekucyjne z wniosku pozwanego banku o świadczenie wynikające z umowy z 1994r. Ustalenia tego powódka w toku postępowania apelacyjnego nie zdołała skutecznie podważyć, co więcej w treści uzasadnienia rzeczowej apelacji przyznała, że obecnie nie toczy się wobec niej egzekucja z wniosku pozwanego i w oparciu o umowę z dnia 30 czerwca 1994r. banku o świadczenie wynikające z umowy z 1994r. (k. 143-146).

Wobec powyższego stwierdzić należy, iż pozwana nie wykazała interesu prawnego w ustaleniu objętym żądaniem pozwu, a zatem prawidłowo Sąd I instancji uznał, że przedmiotowe powództwo podlegało oddaleniu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację jako bezzasadną.